

Berliinissä on prostitution 20 vuodessa melkein kaksi kertaa niin vahvasti lisääntynyt kuin väestö. 50,000:sta 60,000:en »ilotyttöön», kuten irstaileva kynisyys niitä tapaa nimittää, kätkevät valtakunnan pääkaupungin muurit ja kaikissa suuremmissa teollisuuskeskuksissa on suhde sama. Tämän onnettomuuden kantapäillä astuvat alhaisimman keinottelun loiset: parittajat ja parittajattaret, huoneen vuokraajat, isännät, ja — osattajien hakijoina — kuvallisten ja kirjallisten törkyjen toimittajat ja myyjät.

Satamamiehinä, ylioppilaina, työmiehinä, kauppiaina ja virkamiehinä tulevat nuoret miehet kaupunkiin. Heidän sukupuolensa vetää heitä naisiin kuten naista mieheen, ja nuorten, voimaauhkuvain ihmisten lemmeistä tulee, kuten meitä luonto opettaa, uusi kukoistava elämä syntymään. Mutta häitä on itse luonnon voittajattarena pysynyt ja on sen muodon turmellut irvikuvaksi: he eivät rohkene lempensä naista valita lastensa äidiksi; sillä perheen ylläpito maksaa rahaa; »säädynmukainen» elämä hänen kanssaan vaatii paljon omaisuutta, ja sitä on heillä vasta kun nuoruus alkaa kuihtua. Niitä taas, joilla sitä on, niitä opettaa vanha tapa, niille saarnaa usein oma isä: nauti vapauttasi, elä sido itseäsi. Katujen loassa oppivat he tuntemaan rakkauden salaisuutta. Kauheasti kostaa häväisty heidät: veneriset taudit tarttuvat heidän ruumiiseensa. Tällaisten sukupuolisairaitten päivittäinen luku on Preussissa 100,000. Vähintään 80 % miehistä suurkaupungeissa on elämänsä kuluessa ollut sairastuneena tippariin, vähintään 20 % syfiliin. Aikaisin murtunut voima, heidän poikainsa henkinen tahi ruumiillinen sairaus, jonka alkuperää äidit niin paljon turhaan ovat etsineet, — tässä se löytyy! Ja tässä myös syy heidän lukemattomain tytärtensä elinvaivaan. He astuvat avioliittoon, ikävoityä lasta ei tule, — melkein puolet kaikesta hedelmättömyydestä on johtunut miehen naiseen johtamasta sukupuolisairaudesta, jonka seurauksena elämänhalu, työvoima, perheonni häiriytyy. Ja peljättävänä tulee Jehovan hirveä kirous täyttymykseen, se kostaa isäin pahat teot kolmanteen ja neljanteen polveen: heikkomiellisenä, sokeana, raajarikkona, kaikellaisille taudeille erittäin alttiilla ruumiilla — niin tulevat sellaisten vanhempain lukemattomat lapset maailmaan; elinvoimattomat ovat kuitenkin onnellisemmat näistä.

Tämän vaaran nähdessä, niin tuntuu meistä, on kaikkein naisten pyhin äidinvelvollisuus julistaa ristiretki tätä vastaan, lapsiamme siitä pelastaaksemme. Mutta emme menettele mukavan lyhytnäköisen tavalla, joka saastan peittää, ja sitte itseään rohkaisee, ettei se siinä olekaan — ei, me tahdomme sitä seurata salaisimmille lähteille asti, jospa kohta se veisikin meidät lopulta sinne, missä sen paljastaminen kipeimmin tuntuu: meihin itseemme. Lapsemme ovat hyvin kasvatetut, tottelevaisia ja kuuliaisista, niin sanomme me puolustellen. — Eikö kasvatuksemme ole lapsen tahtoa murtanut, jotta hän alistuisi meille, häntä karaistaksemme, että hän kestäisi taistelussa pahuuden kanssa vahvempana? Olemmehan kaiken epäpuhtaan hänestä pitäneet kaukana, vaitämme toistamiseen. Eikö olisi ollut parempi heille osoittaa kuinka asia on, jotta se ei heitä myöhemmin ilon valhevaippaan sotkisi? Ja eikö ole meidän syyimme, kun poikamme etsivät lempeä katuojasta? Olemmeko sitten heille rakkauden suuruutta ja ihanuutta selittäneet? Emmekö itse ole uuden elämän ihmeteltävää tuloa häväisseet, kun tarjoamme lapsillemme puhtaan totuuden sijasta valhetta ja akkain lörpötystä? — Mutta vielä uhkaavammin suure-

nee vikamme, jos sekä omat lapsemme h: syyttävät että jos me nähden kaiken maa tiedämme itsemme vastuunalaisiksi.

Miksi emme taistele heidän elämänoik lesta, miksi emme katso, että kunnialliser naisille samoin kuin miehille lyhentämättä **Muotiliike** siin? He valittavat meille »langenneis, No 6—8. miksi emme astu heidän rinnalleen, i SEN Muoti- ja heitä usein suuressa kamppailussa paiSEN Muoti- ja ehdoista, joka voisi tehdä heille mahdo. Yrjönk. 25. lapsia ja niille rakkautta osoittaa? Meitä sykaita Kesä- kivulloisista ja kuoleman kuvaisista lapsista ja tavaraa. mättömain joukoista.

Ruhtinasten linnoista, ministerien viheriöiltä pöy diltä emme apua odota emmekä rukoile: itseltämme, teiltä, te kansan äidit, vaadimme. Olkaa yksimieliset, olkaa pelkäämättömät — ja konsa olisikaan äiti ollut pelkuri, milloin on ollut kysymyksessä lapsensa elämä? — niin tulee ruhtinaan sana ja ministeriviisuus teidän voimanne edessä hajoamaan kuin akanat tuulessa! Tulkaa, nyt on aika, ihmisyyys odottaa teitä!

Laillistettu epäsideellisyys.

I.

Nykyaikana on epäsideellisyyskysymys taasen astunut päiväjärjestykseen Senaatin määräyksen johdosta ohjesääntöisen haureuden poistamiseksi. »Valkonauhayhdistys», on tehtäväkseen ottanut tämän kapitalistisen luoman paheen ehkäisemisen, ja tämän saman yhdistyksen aloitteesta on saatu järjestelmällinen epäsideellisyys poistetuksi. Mutta miten on näin yhtäkkiä voitu saavuttaa tämä loistava tulos, kysyne moni itseltään, voidaanko yhdellä kynänvedolla lopettaa monen kymmenen vuoden järjestelmällinen pahe, jonka juuret ovat syvemmällä kuin ehkä valkonauha aavistaakaan? Miten on voitu lyödä alas jotakin, jonka korjaamiseksi ei ole mitään rakennettu? Tähän vastaa valkonauha, että heillä on olemassa turvakoti, johon voidaan ottaa ehkä noin 30—40 paikkeille; onhan se jotakin tilalle. Samalla tiedetään olevan n. k. prostitueerattuja naisia noin 6—700 yksistään Helsingissä, jotka ovat poliisin kirjoissa, ja kuinka monta sataa lienee, jotka eivät ole poliisin kirjoissa, sillä jokainen koittaa niinkauvan kuin mahdollista pysyttäydä asemassa, josta on edes mahdollisuus nousta. Miten voidaan näitä avustaa tavalla, että se tulisi heille senlaiseksi avuksi että he voisivat tulla toimeen? Valkonauha on jättänyt anomuksen senaattiin 25,000 mk. myöntämisestä työlaitoksen perustamista varten langenneille naisille. Mutta mitä sillä on oikeastaan voitettu? Mitä hyötyä saavutetaan sillä että muutamalle kymmenelle tai sadalle ehkäpä parille sadalle saadaan jonkunlaista ansiota, kun samaan aikaan tiedetään, että olosuhteet pakottavat yhä useimpien nuorten naisten suistumaan samaan ammottavaan kuiluun? Tämän tietää valkonauhakin aivan hyvin, se tietää että meidän hyvässä Helsingissämme työskentelee tuhansia naisia, joiden kuukausiansio ei nouse yli 30 mk. Karamellitehtaissa, tupakkatehtaissa y. m. ei makseta kuin noin 1: 25 ja 1: 50 päivässä. Kuinka voidaan luulla, että he tulevat toimeen näin kalliina aikana Helsingissä? Terveellä järjellä täytyy jokaisen ymmärtää, että on aivan mahdoton sillä rahalla saada edes yksinkertaisempia elämän välttämättömyyksiä,

vaan että on pakko jos tahtoo elää, käyttää sitä ansiolähdetä, josta useimmat herrat työnantajat niin auliisti makavat. Mutta vaikka valkonauhassa tiedetään tämäkin puoli, ei siellä ainakaan minun tietääkseni ole tehty mitään pahen alkusyyin poistamiseksi. Tuntuu hieman ivalta koko homma, kun tietää, että näennäisyys on tiedettävästi syvemmällä ja ainoastaan pintaa lääkitään. Mitä hyötyä on tästä työstä jos ei sitä johdeta syvemmälle. Tämä muistuttaa niin elävästi sitä rouvaa joka armotta ajoi nuoren palvelustytön palveluksestaan kun huomasi hänen olevan raskaana. Ja sitten kun tämä saman tytön jokaisen sulkiessa ovensa häneltä epätoivoissaan antautui prostituerautuksi, samainen rouva tuli jumalan sanan avulla tuota tyttöä nuhtelemaan ja pelastamaan. Sillä rouva kuului hengelliseen hyväntekeväisyysseuraan. Valkonauhan toiminta on rakennettu kokonaan kristilliselle pohjalle, seuran jäsenet käyvät prostitueerattujen tyttöjen kodeissa, ja koittavat saada heidät nöyryttämään ja syntejään anteeksi anomaan. Valkonauhan pelastuskoti on tietysti samaa mallia. Siellä on rukoukset aamuin illoin, siellä on saman suuntaiset kuvat seinissä, siellä on hengelliset rukous- ja laulukirjat pöydillä ja hyllyillä, aina vaan samaa nöyryytystä ja katumusta muistuttavaa. Siitä miten tämä vaikuttaa näihin holhokkeihin, voi olla eri mieltä. Osa voi sulautua ja todella olla katuva ja nöyry mutta toinen osa ei voi siihen sulautua, sillä kaikki eivät voi uskoa, että heidän on julkisemmin erittäinkin ihmisten edessä kaduttava ja nöyryyttävä kuin rikostoverinsa, jotka ehkä käyvät juuri samassa kodissa heille katumusta ja parannusta saarnaamassa. Valkonauha ei kumminkaan tahdo tietää niistä mitään, jotka eivät herrassa nöyryy armoa anomaan, sillä vapaampi katsantokanta on siellä tuomittu.

II.

Lukijani! Oletko koskaan kuvitellut mitä sunnattomia summia tämä laillistettu epäsiiveellisyysvirasto on maksanut yhteiskunnalle. Ensiksi on ainakin kaksi lääkäriä, joiden palkan voimme olettaa 500 mk. kummankin kuussa, sitten on lähes parikymmentä siiveellisyyspoliisia, joiden vähin palkka on à 150 kuussa. Sitten suuret sairaalat hoitajineen ja palvelijoineen, suuret virkahuoneet virkamiehineen ja vahvistestarineen y. m. Ajatelkaa kuinka huimaavan korkeaksi tämä summa nousee kuukaudessa ja kuinka siunausta tuottavaksi se voisi tulla, jos se jaettaisiin nuorille tytöille apuna, ettei heidän tarvitse itsensä myydä nälän uhatessa. Ja keitä varten sitten on tämä laitos ollut välttämätön, johon on kansan varoja niin suuria summia tuhlatu. Katsekkaamme vähän elämää näissä julkisissa epäsiiveellisyyslaitoksissa. Ensiksi on näillä julkisilla epäsiiveellisyyspesillä ollut salainen oikeus tietysti poliisin luvalla anniskella väkijuomia. Ja yksistään väkijuomien hintaluettelo leimaa niissä kävijät. Tavallisin hinta määrä lienee:

Pullo samppanjaa	25—30 mk.
» munkkia	» » »
» viiniä	10—12 »
neljännes konjakkia	12— »
1 olut ja portteripullo . . .	5— »

ja muut sen mukaan. Ei kellään luulisi varaa olevan maksaa näin kalliisti nautinnoistaan! Julkisia epäsiiveellisyyslaitoksia on, nykyään enää muutamia ja näissä ei pitäisi olla oikeutta olla kuin pari naista yhdessä, mutta julkinen totuus on että näissä on, ollut viisi ja kuusikin tyttöä yhdessä ja heillä poliisin säännön mukaan vanhempi palvelija, joka on naimisissa tai vähintään leski. Mutta sitten on koko liuta senlaisia, jotka eivät saa pitää julkista

vastaanottoa, vaan ovat pakoitetut käymään kadulla »antaen itseään pyydystä» kuten sitä sanotaan. Poliisin puolelta on tätä vapautta yhä rajoitettu. Niinpä nykyään on heillä lupa olla ulkona ainoastaan klo 11:en illalla. Jos poliisi näkee heidät sen jälkeen, olkoon sitten, että he ovat seurassa tai yksin, ajavat hevosella tai kävelevät, sama asia, niskasta kiinni ja poliisikamariin. Erittäin kuvaavata on se yleinen määräys, että prostitueeratut naiset eivät saa teatterissa esiintyä muualla kuin ylimmällä rivillä, jossa työkan saa on. Ravintolaan ei saa mennä paitsi kolmannen luokan. Tämä säännös näyttää, että poliisin mielestä on näillä naisilla vielä arvoa yhtä paljon kuin sillä köyhälistöluokalla, joka myös käy teatterissa ja istuu katon rajassa taidetta nauttimassa. Miten nämä tytöt, jotka useasti ovat joko ajattelematomasti tahi olosuhteiden pakosta antautuneet siihen ainoaan keinoon, joka on voinut heidät pelastaa nälkäkuolemasta, ovat tähän sidottu kaiken ikänsä, sitä ei usea ymmärrä. Sillä jos he olisivatkin halukkaat muuttamaan elämän tapansa, niin tästä estää heitä heidän suojelijansa — poliisi. Kun joku heistä saa palvelus- eli muun työpaikan niin heti kun poliisi saa sen tietää, tulee hän ilmoittamaan työnantajalle, kummonen se henkilö on, jonka hän on työhönsä ottanut, ja että hän nyt tuli viemään asianomaista poliisikamariin. Tämä toimenpide johtaa luonnollisesti siihen, että tyttö menettää työpaikkansa ja on syösty entiseen asemaan. Näyttää aivan kuin poliisi tällä tarkoittaisi pitää nämä tytöt ainaiseksi sidottuna kerran alettuun elämän uraan.

III.

Ilahuttavinta tässä asiassa on, että näidenkin naisten keskuudessa, jotka ovat saaneet osakseen yhteiskunnan halveksimisen ja saavat kärsiä sen pohjattoman kurjuuden, sitenkin vielä elää toivo jostain paremmasta ja arvostelukyky heidän itsensä olemassa olost. Olen saanut tilaisuuden puhella usean prostitueeratun kanssa, ja ovat he hyvinkin järkevästi puhuneet erittäinkin heidän hyväkseen tehdyistä suojelustoimista. Valkonauhaan ei heillä näkynyt olevan niinkään suurta luottoa kuin olin otaksunut, ja tämä, heidän katsantokantansa mukaan juuri tuon orjamaisten uskonnollisuuden tähden. Sitten he sanoivat, että kaikki porvarilliset avustajat vaativat avustettaviltaan ehdotonta oman itsensä halveksimista, ja aina saa tuta jos ei sanoissa, niin ainakin käytöksessä, että se on armoleipää, jota syö. Työväen järjestöiltä odottavat nämä naiset myöskin apua. Meihin ainakin osa heistä luottaa ja toivoo, että meidän puolelta jotakin tehtäisiin näiden nykyään prostitueeratun elämää viettävien pelastamiseksi, ja että me tarmokkaammin toimisimme naisammattilaisten järjestäytymiseksi ja heidän palkkojensa parantamiseksi.

Työläistoverit! Tämän kirjoituksen tarkoitus on tuoda julkisuuteen pienen pieni osa siitä elämästä, jossa osa meidän ihmisissariamme elävät, ja josta he eivät omin voimin voi pelastua. Nämä onnettomuustoverit ovat luottamuksella kääntyneet meidän puoleemme. Miettikää, mitä voimme tehdä. Sillä meidän täytyy ymmärtää, että laillistettu epäsiiveellisyys ei lopu tähän; se vaan muuttaa muotoa ja jatkuu siksi, kunnes epäsiiveellisuuden lähde — köyhyys on poistettu.

M. S.